

Ciències o lletres

Frederic Cortés Cortés

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

L'Elena dormia sempre cara avall, despullada. Als matins jo em despertava abans que ella i m'asseia vora el llit, contemplant el seu cul. Era un espectacle inoblidable. Tota ella, vista des del darrere, era com un paisatge que em donava calma i m'omplia de forces abans d'arrencar el quefer de cada dia. El seu cabell llarg, negre, embullat, escampat sobre el coixí; els seus braços llargs i prims estirats vora el seu cos; la seva esquena, amb la vall de l'espinada que s'estenia allargada fins aquell cul, rodó, molsut, càlid; i les cames, llargues com un dia sense pa, acabant en uns peus que ultrapassaven el matalàs.

L'estat contemplatiu es trencava quan a les vuit en punt esclatava el so d'un despertador d'aquells antics amb dos campanetes al capdamunt que feia un escàndol de mil dimonis, suficient com per despertar a tot l'edifici, però no pas l'Elena, que es girava cara amunt i continuava dormint fins que li portava un cafè amb llet negre i bullent i li feia un petó als llavis. Llavors obria els ulls –aquells ulls enormes– poc a poquet, somreia i s'estirava, dropa, rebotant-se i mostrant l'altra cara del seu cos: aquells llavis gruixuts i rosats; aquells pits com melonets d'aquells grocs, amb mugronets petits i esblanqueïts; aquell melic esquifit; aquell entrecuix amb un borrissol negre retallat a màquina en forma de triangle amb la textura del cabell d'un dels Jackson Five pelat al dos; i unes cuixes amb la pell lluent com si acabés d'ensalivar-se. Era el moment més feliç del dia per a tots dos quan, una vegada mig desperta l'Elena, ens asseiem al llit, despullats, i ens bevíem el cafè amb llet. De fet, era l'única estona en què, lliures de raonaments i amb l'ànima assossegada, ens trobàvem en perfecta harmonia. Després ens besàvem, per a traspassar-nos el

gust del cafè l'un a l'altre. I començava la carrera de la vida quotidiana.

L'Elena estudiava Filosofia i Lletres i jo, ciències exactes. Érem l'antítesi d'una combinació perfecta. En els nostres debats teníem criteris tan divergents que mai no arribaven a creuar-se, com línies paral·leles. Això, a la nit, és clar; quan finalment ens tornàvem a trobar i intentàvem assolir un espai comú que agermanés les ciències i les lletres. Però fora de les olors i els sabors del sopar que cada dia tocava fer a un dels dos, no arribàvem a copsar aquell punt d'encreuament entre les dos línies rectes. Tant era així que, després de fregar plats entre tots dos sense haver parat d'enfrontar-nos en cap moment, arribava un punt en què alguna cosa ens bullia a les entranyes i no ens podíem estar d'escridassar-nos: despulla't, ara veuràs, prepara't. I l'Elena, seient-se sobre la taula de la cuina i obrint les cames, em deia això és l'origen i la fi, el destí i la perdició, la font de la vida i el principi de la mort, beu i apaga la teva set i així em donarà a mi de beure. I jo li deia: heus aquí la carn que inflama els teus processos químics fins a produir reaccions d'energia incontrolable, que accelera el ritme del teu cor i la velocitat de la sang en les teves venes; heus aquí que el ritme del meu cor s'ajusta amb el teu.

Quan l'Elena veia la llum de les finestres dels edificis de la vora apagant-se l'una rere l'altra deia que era l'hora d'assumir que érem en un carrer sense sortida. I jo llavors enfonsava més la llengua en el seu cony, perquè la veu li anés canviant de filosòfica a cada vegada més irreflexiva i primitiva. Quan ja no es veia llum en cap

finestra i només se sentia el soroll de l'aigua dels vàters als pisos veïns jo m'aixecava confirmant que la solució de la integral era l'infinit i li introduïa el meu penis molt a poc a poc mirant com l'Elena obria cada vegada més aquells ulls tan grans i se li enrogien cada vegada més aquells llavis rosats. El suport dels braços li anava fallant gradualment fins que es lliurava i queia, repenjan l'esquena sobre la taula. Llavors jo li aixecava les cames, l'agafava per les cuixes i la follava amb una barreja de pressa i absència que feia que ella em donés tota la raó. Si, tendeix a l'infinit, a l'infinit, acceptava. Moment que jo aprofitava per a dir-li que no, que l'infinit és una concepció matemàtica que vol substituir el concepte filosòfic de l'eternitat, que no li arriba a la sola de la sabata. I quan arribava el moment que tendíem, irremissiblement, al mateix punt jo me n'adonava que alguna cosa devia fallar i m'apartava panteixant mentre l'Elena, tornant difícilment a la realitat, reflexionava que en el precís instant que transcendíem dels nostres prejudicis culturals i érem talment animals immersos en l'única problemàtica realment real que era l'existència física dels nostres cossos i res més, no podíem abandonar el camí. Amb la qual cosa jo tenia llicència per emportar-me-la al sofà i fent-la posar a quatre grapes traspasar-li aquell cony, vermell i encès, des del darrere cridant-li que érem gossos, simples gossos que sucumbíem al nostre instint. I l'Elena no tenia més remei que donar-me la raó, mentre jo, amb les mans a les seves anques enllestia a ritme frenètic i li recordava que l'hedonisme és l'única corrent filosòfica que sap del que parla i sap el que és bo.

L'Elena, una vegada vençuda dialècticament i sexual,

girava el seu cap somrient en l'instant mateix que les nostres línies paral·leles més que creuar-se, s'entortolligaven fent la fressa de dos trens topant un contra l'altre.

Quan ens refèiem del cataclisme ferroviari, l'Elena, pensant que dormia, se n'anava de seguida al llit fent-me un petó al front. A mi m'agradava quedar-me al sofà apuntant tots els detalls científics de la discussió en la meva agenda mental. L'endemà tornava a despertar-me el primer per gaudir altra vegada de l'espectacle incomparable de la seva nuesa intransferible a una fórmula matemàtica, ni que fos omplint pissarres i pissarres. El meu consol era que filosòficament cap corrent seria capaç tampoc de plasmar-ho i, al damunt, com que la filosofia s'havia mort feia anys (des de meitat de segle cap aquí, si fa no fa), mai trobaria la frase per a definir tanta bellesa.

Per molt que ho vam intentar i, tot i els nostres encontres metafísics després de sopar i el meu èxtasi de contemplació als matins, vam acabar la carrera decidint que els nostres camins mai no coincidirien totalment. Durant anys ens escrivíem intentant-nos convèncer l'un a l'altre de les nostres pròpies conviccions. Els nostres camins poden trobar-se aviat vora un riuet d'aigua que raja alegrement vers la mar, em deia ella en els seus escrits. L'infinit matemàtic és més real que l'infinit de l'univers, li contestava jo, però l'infinit físic de l'amor pot desbaratar les formules acceptades per la ciència actual. Ambdós teníem l'esperança que ens apropàvem en les nostres concepcions diferents que teníem de la vida, però la realitat ens allunyava i l'únic sentit que sense

saber-ho ens unia era el record del contacte purament físic de les nostres pells, les nostres olors, els nostres gemecs de plaer i les nostres llengües amb gust de cafè.

Vaig saber que finalment ens havíem trobat quan vaig llegir una carta de l'Elena que deia exactament el que jo havia escrit en una altra que li acabava d'enviar. Només era una frase que fugia de la filosofia i de la ciència i es concentrava en la poesia. Però ja era tard.